

ראש בריא בי

השם עלמה רמו
הגיל
מקצוע תלמידת בית-הספר לאחיות
מקום מגורים חיפה
שאיפה לעתיד טיפול בחולי
הגשמה אישית עבודה בבית-החולים
תחביב ספור

לנגן תוך שמיצה בלבד, ללא כל קשר לתחום ולניצוח. היא ויתרה גם על הכינור. עד המחלקה השישית, למדה עלמה בבית-הספר התיכון על שם ביאליק בחיפה, היתה חניכה מסורה בצופי בית-הספר הריאלי. בי יחוד משכו את לבם הטיולים ומחנות-העבודה בימות החופש הגדול. עוד היום נותרה בה השפעת תקופה זו. היא מבכרת טיולים ברגל על סיורים במכוניות. לאחר שהפסיקה את למודיה בבית-הספר התיכון, ניסתה לעבוד כפקידה בסוכנות ה-

הכדורסל היה לעלמה תחליף לטיפוס על עצים וגדרות, מכשיר לפרקן המרץ. היא הירבתה גם לעסוק במקצועות שונים של את לטיקה קלה, גואשה מהם לאחר שלא הצליחה לזכות בהישגים של ממש. אותה תקופה גואשה עלמה גם מתחביב אחר. משך חמש שנים תמימות ניגנה בכינור, למד דה בקונסרבטוריון החיפאי, השתתפה בתזמור רתו. אולם, משום מה, נשמעו הצלילים ה- בוקעים מכינורה כבלתי-מתאימים לצלילי ש- אר התזמורת. התברר כי עלמה היתה מעדיפה

התפרקות. משחקי הספורט מאפשרים פריקת המתח הנא נדושות האחיות של עבודה. הכדורסל והוא הספורט החביב

משמעת. היא תנאי חיוני באופיה של חניכת בית-הספר לאחיות. בפנימיה של- בית הספר מתגוררות התלמידות, שלוש בחדר, חייבות להקפיד על נקיטת בכל עת.

כ ל חודיה המרותק למיטתו משך תקר פה מסוימת, נוטה לראות באחות המס- פלת בו, את דמותה של איה גראדנר לפחות. לחולים במחלקה בה עובדת עלמה רמתי, תל- מידת המחלקה השלישית והאחרונה של בית- הספר לאחיות הדסה בתל-אביב, אין ראיה זו פרי דמיון בלבד. כי עלמה נחונה בדמיון מ- סוים לאותה שחקנית. גם אנשים בריאים, ה- פוגשים בה, מודים כי יש בה יופי וגיונונים של צברית טיפוסית. מה, איפוא, יאמרו החו- לים?

בשעות הלילה החשוכות, המטילות אימה על השוכבים בחדר, שרק גניחות ואנקות מפרו- עות את שלוחתו, הם מחכים לרגע בו ישמעו צעדים קלילים במסדרון. צלליות אור הפנס יחדרו מבעד לפתח ובעקבות החיוך על פני האחות.

היא עוברת בין המיטות, מקשיבה לנשימות הישנים, מתקנת לזה את כרו, לשני את שמר- כתו, עונה רכות לשאלות, ממלאת את הבק- שות. לפעמים אוחד מישוהו בידה ולוחש: "אחות, אני מפחד מהלילה." אין הוא מעלה כלל בלבו שאולי גם האחות יראה קצת את הלילה.

החולים רואים אותה אמיצה וחסרת רגשות. יחסה אל כולם שווה בתכלית. היא מזריקה זריקות בידים בטוחות, חסרות רעדה. היא עומדת ליד שולחן הניתוחים, מתבוננת בק- רירות באיברים שסועים, היא אינה מתרגשת. אולם מאחורי ההופעה החיצונית המקצועית מסתתרת דמות שונה לגמרי, דמות של צעירה ישראלית בת 20.

צ עירי חיפה היו מחבבים לבוא אל מגר רש הכדורסל של הסכניון, שעה שהיה נערך שם איוור של קבוצת הבנות של מכבי חי- פה. את עיני הכל משכה נערה בת 15, ראש קבוצת הבנות, שהיתה מפליאה לרוץ ולק- פץ, הדהימה בקליעותיה המדויקות לסל. עלמה לא היתה יכולה לסבול מבטים אלה. למרות שקבוצתה זכתה באליפות האזור, החליטה ל- עבור לקבוצת הפועל חיפה, שם נערכו האי- מונים במקום סגור ושקט.

משמעת. היא תנאי חיוני באופיה של חניכת בית-הספר לאחיות. בפנימיה של- בית הספר מתגוררות התלמידות, שלוש בחדר, חייבות להקפיד על נקיטת בכל עת.

במדינה התישבות לחם צר

"לא על הלחם לבדו יחיה האדם", הוא פת- גם יפה כלשעצמו. אף על פי כן נשארה כי- כר הבצק האפופה מצרך חיוני ראשון-במעלה. ביחוד יודעים להכיר בערכו של הלחם אנשי המועצה המקומית במושבת-העולים עקיר.

הם ידעו להעריך אותו גם לפני חמש שנים, שעה שהלחם היה מגיע אליהם מרחובות ה- סמוכה, לא תמיד בזמן ולא תמיד במצב ה- מתאים ביותר לאכילה. לכן שמחו אנשי ה- מושבה אותה תקופה, כשקמו שלושה מבי- ניהם, החליטו להקים מאפייה במקום.

בהסכם שנחתם אז בין המועצה המקומית לבין חיים מורד, אליהו גבאי ופתחי סאלם, נמסר לשלושה העולים מעיראק זכיון יחיד ל- החזקת מאפייה, באחת החורבות שהועמדו ל- רשותם.

במשך השנים שחלפו מאותו תאריך זרמו כיכרות לחם ופיתות רבות לבתיהם של תו- שבי עקיר. קשה לומר שהמאפייה היתה מו- רדנית ומשוכללת, אך היא סיפקה לחם טרי.

איוור שר פועלים. אך גם שליטי עקיר ידעו כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם. כש- הגיעה תקופת הבחירות לכנסת השלישית, עס- קו בעלי המאפייה גם קצת בפוליטיקה. הם אמנם לא נשאו נאומי-תעמולה ולא כפו על קוני לחמם להצביע עבור מפלגה כל שהיא, כ- מו פרנגול בסרטס המפורסם בלי תעודת ליי- דה. אולם באחת מאסיפות הבחירות של תו- עת החברות, נראו השלושה יושבים במקומות כבוד על הבמה.

לכאורה נראה היה כי הופעתם זו לא ער- ררה כל תשומת-לב. אבל זה היה רק לכאורה. בישיבת המועצה המקומית הושגה החלטה כי לחם לחדר ופוליטיקה לחור, ואין כל מקום להפקיד מצרך חיוני זה בידי אנשי האופוזי- ציה.

כמנהגם מדי שנה בשנה, שילמו בעלי ה- מאפייה את המס המגיע עבור רשיון החזקת המאפייה, חיכו לחידוש שירותי של הרשיון. העיכוב בהוצאת הרשיון הניע אותם לבוא באופן אישי למשרדי המועצה, להתעניין ב- גורלו. כאן הוסברה להם הסיבה בבהירות. "איראפטר שמוסד חיוני כמו מאפייה יהיה בי- ידי אנשים שאינם תמימי-דעים עם המועצה", אמר להם המזכיר.

כפיו של יושב-ראש המועצה האזורית, יעקב זברת, איש גבעת ברנר, היה הסבר דומה: "זה איוור של פועלים, אין פה מקום לאנ- שים כמוכם!"

בינתיים נסגרה המאפייה בגלל חוסר-רשיון, עקיר חזרה לאכול את הלחם הרחובותי. חברי המועצה עצמם הסבירו את סגירת המאפייה ב- טענה שאין זה משתלם להחזיק מאפייה במ- קום כה קטן. השבוע קיבל סלים סנדול, מפעילי מפא"י במקום, רשיון להחזקת מאפייה בעקיר.

תחבורה נהג אחד התעקש

היה זה בערב גשום לפני שלושה חודשים, כשנעצרו ארבע מוניות ברחוב המלך מורג בתל-אביב. בסימטה צדדית ארבו שני שוט- רי תנועה. הם הגיחו לפתע, רשמו לנהגים דו"חים על עצימת מוניותיהם כדי לאסוף גוסעים, במקום אסור לחניה.

שלושה מהנהגים בחרו בדרך הקלה: הם שילמו קנס של חמש ל"י, שכחו את העניין. זמנם היה יקר יותר.

ספר מוסמך. הנהג הרביעי, דניאל פו- רד, היה עקשן יותר. כנושא-שמו האגדי, ה- גרי פורד, ידע כי אין לחתור בקלות על שום דבר. הוא החליט להתדיין עם השוטרים. כי בר בעבר עשה זאת, ולא פעם יצא זכאי.

הפעם נטל פורד ספר דיני תעבורה חדש, שחובר על-ידי אדם מוסמך ביותר: שופט השלום ישעיה הראל. השבוע, מחוזק בחוכמת הספר, ידע פורד להוכיח את צדקתו. בפני שופט השלום ישראל דב זוהר המופתע, טען כי לא חנייתו היתה בלתי-חוקית, אלא התמ- רור הרשמי שאסר אותה.

"לפי חוקי המנדט, הנמצאים עדיין בתוק- פם", נימק הנהג, "היה צריך התמורר להיות כתוב באנגלית ובעברית, לא רק בעברית."

פורד זוכה, היועץ המשפטי נתבקש לתקן את החוק. בינתיים, החלו נהגי המוניות מע- לים נוסעים ליד התמוררים הבלתי-חוקיים. שוטרי התנועה יכלו רק לחרוק שן.